

Arrest

nr. 248 990 van 12 februari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 september 2018 België binnen met een paspoort en verzoeken op 18 september 2018 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 april 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, R. V. Z. D. H. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 18 januari 1974 in San Vicente, El Salvador. U bent daar blijven wonen tot u in San Salvador bent gaan studeren, tijdens welke tijd u zich in die stad vestigde. U keerde later wel terug naar San Vicente. In 2003 trouwde u met C. A. H. C. (...). Jullie hebben samen een minderjarige dochter, die zich momenteel bij jullie in België bevindt. In 2010 werd u het diploma van arts uitgereikt, en u hebt ook altijd in die hoedanigheid gewerkt.

Op 04 september 2018 stonden er onverwacht mensen bij jullie aan de deur. U dacht dat het ging om mensen uit de buurt die u met iets moest helpen, maar het bleek te gaan om twee bendeleden, waarvan een gewond was aan zijn onderbuik. Zij kwamen binnen en eisten uw medewerking: u moest de gewonde verzorgen. Bij gebrek aan materiaal zag u meteen dat het geen zin zou hebben om te proberen om de wonde te onderzoeken, laat staan te verplegen. U zei dat ook tegen de bendeleden en raadde aan dat zij naar de nabijgelegen kliniek zouden wandelen. Met dit antwoord namen ze geen genoegen: ze zeiden dat de politie hen zou kunnen oppakken als ze naar een hospitaal zouden gaan en drongen aan dat u toch medische zorgen zou toedienen, maar u hield voet bij stuk: deze wonde was ernstig en moest worden behandeld in een ziekenhuis. Hierop begonnen uw bezoekers te schelden en te foeteren. Zij waarschuwden u dat het uw schuld zou zijn als de gewonde zou komen te overlijden. In dat geval zou men later jullie dode lichamen vinden. Vervolgens verdwenen zij weer in de nacht. Jullie sloten de deur en deden die nacht geen oog dicht. De volgende dag gingen jullie klacht indienen bij de politie. U voelde zich door de politie onheus bejegend: zij waren onvriendelijk, leken uw verklaringen niet ernstig te nemen en weerhielden uw man ervan om ook zijn getuigenis af te leggen. Vervolgens gingen jullie allebei werken. Die avond toen jullie thuis waren, stond er weer iemand voor de deur. Ditmaal deden jullie niet open, maar keken jullie aan een raampje wie het was. Hoewel het buiten donker was konden jullie een man ontwaren met een tatoeage van 'MS' op zijn nek. Hij droeg jullie op om de blikken af te wenden en verkondigde dat het gewonde bendelid was gestorven. Indien jullie geen 10.000 dollar zouden betalen tegen maandag, zouden jullie het alle drie met jullie leven bekopen. Ze wisten al wie jullie waren, wanneer van en naar het werk reisden, en waar jullie dochter naar school ging. Het bendelid vertrok weer. Jullie besloten om zo snel mogelijk El Salvador te verlaten, wat jullie ook deden op 07 september 2018. Op 08 september 2018 kwamen jullie via Nederland de Schengenzone binnen, en op 09 september 2018 kwamen jullie aan in België. Op 18 september 2018 dienden jullie in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u door de bende 'MS' te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het huidige paspoort van uw echtgenoot, een vervallen paspoort van uw echtgenoot, het paspoort van uw dochter, uw rijbewijs, een huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, uw diploma met apostille, twee bijscholingsattesten, een attest en een badge van de 'Junta de Vigilancia de la Profesión Médica', een klacht bij de politie, een doktersbriefje en vliegtuigtickets. Op 19 maart 2020 liet u per e-mail nog volgende documenten toevoegen aan het dossier: een blanco strafblad van uw echtgenoot, de ontslagbrief van uw echtgenoot, de volmacht voor uw moeder, uw verlofaanvraag en ontslagbrief, jullie reisroute en medische documenten van in Nederland en België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud maakt u melding van ernstige problemen met uw geheugen, wat u wijt aan de stress en en gezondheidsproblemen in de periode voor uw vertrek (CGVS, p.18-19). U hebt echter nooit eerder verwezen naar dergelijke problemen die u zouden verhinderen of bemoeilijken of uw vluchtmotieven te herinneren. Uit de door u neergelegde medische documenten kan worden afgeleid dat u lijdt aan asthma en diabetes; zij ondersteunen evenwel geenszins dat u niet handelingsbekwaam was in de dagen voor uw vertrek of dat u zich om die reden deze periode niet kan herinneren. Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities

geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder moeten ernstige twijfels geuit worden bij de door u beweerde feiten, die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Zo wekt het verwondering dat u als arts zonder enige vragen te stellen of onderzoeken te doen tegen een gewonde zou zeggen dat die zich te voet naar het dichtstbijzijnde hospitaal moest begeven, dat vier kruispunten verder gelegen was (CGVS, p.10,11,12,13). Ongeacht de omstandigheden of het profiel van de zorgbehoevende kan redelijkerwijze verondersteld worden dat een dokter zich informeert over de ernst van de situatie als er een gewonde aanklopt. Dat u volstaat met de observatie dat de gewonde in staat was om te spreken en derhalve niet in onmiddellijk levensgevaar verkeerde (CGVS, p.13) verbaast des te meer omdat uw echtgenoot beklemtoonde dat de gewonde zelf geen woord gezegd had, en dat diens kompaan het woord voerde totdat u hen zei dat u niet kon helpen en dat ze naar het ziekenhuis moesten gaan (CGVS man, p.8). Verder zijn jullie niet eenduidig over welke dreigementen er toen precies werden geuit. U beweert consistent dat deze vermoedelijke bendeleden tijdens de eerste confrontatie al lieten weten dat ze wisten waar u werkte en waar uw dochter studeerde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.11) en hebt dat ook zo verteld aan de politie toen u klacht ging indienen (zie Document 11). Uw echtgenoot maakte daarvan geen melding en verklaarde ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat pas de dag nadien werd gesproken over hoe de bende reeds alles over jullie wisten (DVZ man, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS man, p.8-9). Hij beschouwt de eerste confrontatie trouwens niet als een "formele bedreiging" (CGVS man, p.10,15) hoewel jullie het allebei eens zijn dat jullie toen reeds met de dood bedreigd werden (CGVS, p.10-11; CGVS man, p.9). Hoe dan ook is het zeer eigenaardig dat jullie verklaringen over de bedreigingen die werden geuit consistent verschillen. Of jullie de tweede keer werden bedreigd door de kompaan van de gewonde kunnen jullie niet zeggen. Volgens u omdat het buiten te donker was om die tweede keer de dader goed te zien (CGVS, p.12), hoewel u in staat was om de tatoeage op zijn nek te lezen (CGVS, p.11) en over de bendeleden die bij jullie binnen kwamen verklaart dat u bij hen geen tatoeages gezien

had (CGVS p.13). Ook uw man heeft deze tatoeage gezien (CGVS man, p.9) maar hij verklaart dan weer dat het onmogelijk was om de man te herkennen omdat ze altijd hun gezicht bedekt houden (CGVS man, p.10), en niet omdat de verlichting er gebrekkig was. Over deze door u beweerde feiten legt u slechts een enkel document neer, een klacht die werd ingediend op 05 september 2019 bij de politie van San Vicente. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Dat wringt des te meer gezien jullie eigenaardige en tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van deze klacht. Zo bent u ermee geconfronteerd dat de klacht die door u is ondertekend werd ingediend tegen onbekende leden van de bende MS-13 (CGVS, p.17), hoewel u verklaart op dat ogenblik niet geweten te hebben over welke bende het ging en vervolgens nog toevoegt dat de bende MS-13 helemaal niet bestaat, maar de bende MS wel. U speculeert dan ook dat de politie dit detail zelf heeft toegevoegd (CGVS, p.13). In de eerste plaats kan niet worden ingezien waarom u een handtekening zou zetten onder een officieel document als u het niet eens was met de inhoud ervan, en zelfs gelooft dat de politie opzettelijk onwaarheden had toegevoegd. U zegt dat u het document niet hebt gelezen omdat u in paniek was toen u aangifte ging doen (CGVS, p.14). Het kan evenwel niet worden gevolgd dat u in staat was om naar de politie te stappen en daar uw relaas te doen, terwijl u niet in staat was om tekst te lezen. Overigens had uw echtgenoot evengoed de klacht kunnen gaan indienen als u daartoe niet capabel was. Dat u door uw wankelende gezondheid niet in staat was om volwaardig en zelfstandig te functioneren, wat u pas later opwerpt (CGVS, p.18) is evenmin overtuigend aangezien u verklaart later die dag gewoon te zijn gaan werken omdat u slechts een uur toegestane afwezigheid kan kunnen bekomen (CGVS, p.13,14). Uit uw documenten blijkt tevens dat u later ook nog naar de notaris bent geweest en u verklaart dat u ook de telefoonlijnen hebt laten afsluiten (CGVS, p.15), waaruit duidelijk blijkt dat u wel degelijk handelingsbekwaam was in die periode. Verder ontbeert het alle geloofwaardigheid dat u ondanks de door u beweerde vrees nooit te weten zou zijn gekomen dat de MS-13 niet alleen bestaat, maar al jarenlang een van de machtigste criminele organisaties in uw herkomstland is (zie de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019). Dat getuigt met name van een sprekend gebrek aan interesse in uw eigen problemen. Terwijl u verklaart dat u pas na aankomst in België merkte dat er in de klacht sprake was van de bende MS-13 (CGVS, p.18), herinnert uw man zich hoe u zich daarover beklaagde toen u die dag buiten stapte bij de politie (CGVS man, p.15). Hiermee geconfronteerd verklaart u plots dat u door de stress en het tijdsverloop van anderhalf jaar helemaal niet in staat bent om te zeggen of iets werkelijk is gebeurd toen of niet (CGVS, p.18-19). U toont echter niet aan met medische documenten dat uw geheugen dermate aangetast is dat u geen verklaringen kan afleggen daaromtrent. Het past bovendien in geen enkel logisch geheel dat u van dergelijke ernstige problemen melding hebt gemaakt en daarentegen bij DVZ verklaarde geen enkele reden te hebben dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud. Door uw houding wekt u dan ook de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht van dit document sterk aangetast wordt. Dit wordt verder ook ondersteund door de vaststelling dat u ook nooit meer hebt geïnformeerd naar de stand van zaken van het gerechtelijk onderzoek, noch enige doortastende pogingen hebt ondernomen om beschermingsmaatregelen te vragen, noch de moeite hebt genomen om de politie te melden dat zich nog verdere ontwikkelingen hadden voorgedaan (CGVS, p.15-16,17). Uw man verklaart daarover dat hij denkt dat de politie onder één hoedje speelt met de bende omdat u na de aangifte nogmaals werd bedreigd (CGVS man, p.9). Er is echter geen reden om dergelijke veronderstelling te maken aangezien de bendeleden eerder al bij u thuis waren geweest en toen hadden gedreigd dat u nog van hen zou horen als de gewonde het niet zou halen. Het kan dan ook niet aanvaard worden dat u werkelijk een doorgedreven poging hebt gedaan om bescherming te krijgen van de autoriteiten in uw land.

Bovendien zijn jullie verklaringen over de omstandigheden van jullie vertrek allerminst aannemelijk te noemen. Uw partner beschrijft een paniekerige vlucht uit het land, en verklaart daarbij dat hij zelfs niet wist waar jullie heen gingen en dat jullie moesten improviseren om van Nederland naar België te kunnen reizen, wat volgens hem verklaart dat jullie nog geen documenten kunnen voorleggen over de omstandigheden van jullie vertrek (CGVS man, p.12). Nog los van het feit dat jullie daartoe wel degelijk de mogelijkheid hadden in de maanden sinds jullie een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, is het volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die zelf na enig opzoekwerk had besloten om naar België te gaan en niet in Nederland te blijven (CGVS man, p.13) en persoonlijk de tickets daarvoor in orde had gebracht (CGVS man, p.13) in het duister tastte omtrent zijn reisweg en bestemming. Bovendien verklaarde uw man bij DVZ dat jullie al tickets hadden gekocht, en deze hebben omgeboekt om op 07 september te kunnen vertrekken (DVZ man, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bevestigt deze versie tijdens uw persoonlijk onderhoud en verklaart dat jullie inderdaad al het plan hadden om de eerste drie weken van september naar Amsterdam te gaan, dat uw man daarvoor de tickets had gekocht, en dat hij moest betalen om de datum van de tickets te laten veranderen (CGVS, p.15). Uw echtgenoot herroept echter zijn verklaringen bij DVZ (CGVS man, p.16). Louter het ontkennen van zijn

verklaringen is uiteraard geen afdoende uitleg, a fortiori omdat hij had aangegeven dat het interview bij DVZ goed was verlopen, maar dat hij er niet alles had kunnen vertellen (CGVS man, p.3). Dat hij dan plots van deze samenvatting nog elementen wil ontkennen, is dan ook een vreemde gang van zaken. Nadat u ermee werd geconfronteerd dat uw man zijn verklaringen had gewijzigd, zegt u plotseling niet te weten wanneer uw man de vluchten heeft geboekt, noch hoeveel dat heeft gekost, en dat tot op heden ook nooit te hebben gevraagd (CGVS, p.18). Het is echter bijzonder weinig plausibel dat u daarover dermate uiteenlopende verklaringen zou afleggen in dat geval. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt in elk geval dat u geen open kaart speelt over de omstandigheden van uw vertrek aangezien de eensluidende kopie van uw diploma werd gedateerd op 29 augustus 2018 en dat u die op 03 september 2019 hebt laten voorzien van een apostille (zie Document 8). Een apostille dient om de authenticiteit ervan aan te tonen in het buitenland (zie landeninfo, nr.1). Dat u dit document in orde gebracht voor de door u beweerde vluchtaanleiding zelfs had plaatsgevonden, is een duidelijke indicatie dat u in werkelijkheid reeds een vertrek naar het buitenland aan het voorbereiden was. Een laatste punt dat hierbij aansluit is uw bewering dat u zonder probleem uw dochter van school kon halen omdat er geen schoolplicht is in El Salvador (CGVS, p.15). Uit de gegevens van UNESCO blijkt evenwel dat het een wettelijke verplichting is om tot 15 jaar naar school te gaan (zie landeninfo, nr.2), wat uw verklaringen omtrent uw vertrek nog verder in een bedrieglijk daglicht stelt.

Zelfs indien er enig geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde feiten, quod non, dringt de conclusie zich op dat het zou handelen over een lokaal probleem, dat u eenvoudige wijze kon ontlopen. Hoewel u benadrukt dat u niet rijk bent en dat iedereen in El Salvador met een degelijk job driemaal per jaar op vakantie kan gaan (CGVS, p.16), blijkt uit cijfers van de Wereldbank dat zoiets niet haalbaar zou zijn voor ongeveer 30% van de bevolking die onder de armoedegrens leven (zie landeninfo, nr.3). Dat u wegens geldgebrek verkoos om 14 jaar lang te studeren en niet bent gaan werken in die tijd (CGVS, p.7) raakt kant noch wal, zeker aangezien u verklaart tijdelijk naar een huurwoning in de hoofdstad te zijn verhuisd terwijl u studeerde (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; CGVS, p.5). Bovendien verklaren jullie dat het wel haalbaar was om 10.000 dollar afpersgeld te betalen, maar dat jullie daarin geen heil zagen (CGVS, p.12). Het is duidelijk dat u probeert om jullie socio-economische profiel te minimaliseren. In dat licht wekt het dan ook verwondering dat jullie zouden blijven wonen in het meest onveilige deel van het land (CGVS man, p.14), vlakbij enige steegjes waar zich onguur volk ophoudt (CGVS, p.5), en niet bijvoorbeeld de relatieve veiligheid van een bewaakte wijk opzochten, zoals uw broer dat had gedaan (CGVS broer, p.6). Vreemd genoeg zegt uw echtgenoot daarover dat hij de noodzaak daarvan niet inzag, omdat jullie nooit eerder problemen hadden gekend daar (CGVS man, p.15), wat de onveiligheid in de omgeving toch sterk relativeert. U geeft net als uw man aan dat het voor jullie niet mogelijk is om terug te keren naar El Salvador en elders te gaan wonen, omdat de bende jullie overal zou kunnen vinden (CGVS, p.16). Hierboven is reeds uitgelegd dat gezien jullie tegenstrijdige verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde feiten, en bovendien brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er ooit iemand naar jullie op zoek is geweest. Uw moeder bleek zelfs zonder enig probleem in staat om na jullie vertrek het huis dat jullie in bezit hebben in orde te brengen voor de huurders die er tegenwoordig wonen (CGVS, p.7,12,19; CGVS man, p.13,17). Indien er bendeleden waren die naar u op zoek waren, hadden zij dus de mogelijkheid om via die huurders of de voorbereidende werkzaamheden te weten te komen hoe zij uw moeder konden bereiken, in weerwil van uw uitspraak dat uw moeder niets te vrezen heeft omdat de bende niet weet waar ze woont (CGVS, p.12).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u verklaart dat uw vader werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS, p.8). Dat gebeurde echter nog voor u afstudeerde in 2009 (CGVS, p.6,7) en u haalt geen enkel element aan dat erop wijst dat u omwille van zijn overlijden tot op heden een gegronde vrees zou moeten koesteren. U geeft integendeel zelf aan dat deze problemen zich in het verleden situeren, en verklaart zelf geen politieke activiteiten te hebben verricht (CGVS, p.6,8).

In de mate dat jullie verwijzen naar een vrees dat jullie dochter het slachtoffer zou worden van criminaliteit in El Salvador (CGVS, p.19-20; CGVS man, p.18), dient te worden vastgesteld dat een dermate vage en algemene bewering op geen enkele manier een nood aan bescherming aantoont.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jullie diverse identiteitsdocumenten tonen slechts jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw rijbewijs houdt geen verband met de door u ingeroepen feiten, net zoals het blanco strafblad van uw man. Uw diploma, bijscholingsattesten en de documenten van de 'junta de vigilancia de la profesion medica' ondersteunen uw profiel als arts. Dit wordt echter ook niet in twijfel in getrokken. Louter het feit dat u als dokter bent afgestudeerd en in die sector werkte kan op geen enkele wijze betekenen dat u een vrees voor vervolging moet koesteren. Het doktersbriefje toont aan dat u op doktersbezoek bent geweest voor uw vertrek uit El Salvador. U hebt evenwel geen medische documenten neergelegd die tonen dat u niet in staat bent om op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud, zoals eerder reeds werd opgemerkt. De vliegtuigtickets en het

overzicht van de reisroute hebben enkel betrekking op uw reisweg, niet op de door u beweerde feiten. De ontslagbrief van uw man, de volmacht die uw moeder heeft gekregen om uw zaken te beheren, uw eigen verlofaanvraag en ontslagbrief zijn allemaal kopieën met beperkte bewijswaarde, die bovendien pas na uw persoonlijk onderhoud werden voorgelegd, waardoor zij enigszins een gesolliciteerd karakter vertonen. In elk geval kunnen zij niet tornen aan bovenstaande vaststellingen over de door u beweerde feiten en vluchtomstandigheden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 06 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 12 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C. A. H. C. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 15 juli 1974 in San Vicente, El Salvador. Van beroep bent u chauffeur en mekaniëker; u bent ooit begonnen aan rechtenstudies maar hebt deze niet afgemaakt. U bent getrouwd met R. V. Z. D. H. (...). Jullie hebben een minderjarige dochter die zich bij jullie in België bevindt. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner R. V. Z. D. H. (...) (zie ook hieronder):

“(...)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenote die u hieronder kunt lezen:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 248 053, is de echtgenote van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 248 055. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat in geval van vervolging door georganiseerde misdaadbendes in El Salvador veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen van haar familie door de bendes die onhoudbaar was geworden en die verzoekende partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Wat betreft de in de bestreden beslissingen geuite twijfels bij de door hen aangehaalde feiten die hen ertoe gedwongen hebben om het land te verlaten, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. Verzoende partij heeft nooit aan de bendeleden gezegd dat zij zich te voet moesten begeven naar het ziekenhuis. Verwerende partij maakt hier een eigen verhaal van. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij beiden nog konden stappen, want ze zijn al stappend hun huis binnen gekomen. Beiden hebben gesproken, zo wist verzoekende partij dat het gewonde bendelid nog bij bewustzijn was. Zij vroeg aan hen hoe hij die wonde opgelopen had, waarna zij haar meedeelden dat hij dat via een steekwonde opgelopen had. Dergelijke wonde kon verzoekende partij niet op zicht onderzoeken. Er konden inwendige vitale organen geraakt zijn en verzoekende partij kon onmogelijk thuis een onderzoek doen. Dit was dan ook de reden waarom verzoekende partij hen aanmaande om zo snel mogelijk naar het ziekenhuis te gaan. Zij heeft echter nooit gezegd dat zij dat te voet moesten doen...”

Wat de bedreigingen betreft, blijkt duidelijk uit de motivering dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt. De bendeleden kwamen het huis van verzoekende partij binnen. Verzoekende partij en haar echtgenoot waren doodbang, zij bedreigden hen toen al met de dood als zij hen niet zouden helpen, wanneer zij precies hebben gezegd dat zij wisten wie verzoekende partij was en waar hun dochter studeerde is geen argument om het hele relaas in twijfel te trekken. Verwerende partij kan zich klaarblijkelijk niet inleven in de traumatische ervaring die verzoekende partijen hebben meegemaakt, het is ook niet zo dat dergelijke bedreigingen niet uitgevoerd worden. Elk Salvador staat ervoor bekend gedomineerd te worden door rivaliserende bendes die niet terugschrikken voor geweld en om mensen te vermoorden als ze hun eisen niet nakomen. Verwerende partij is dan ook erg onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het gehoor van verzoekende partij.

Wat de klacht betreft die verzoekende partij neerlegde, maakt verwerende partij allerhande speculaties die helemaal niet kloppen - zoals het verwijt dat verzoekende partij een klacht zou hebben neergelegd bij de politie om niet met lege handen aan te komen in België - quod certe non. Verzoekende partijen trachtten nog bescherming te zoeken in hun eigen land en dienden klacht in bij de politie. Echter, dezelfde dag dat zij een klacht neerlegden bij de politie, kwamen er leden langs van de bende om een bedrag van 10.000 dollar te eisen. Omdat verzoekende partijen dit onmogelijk konden betalen, hebben zij beslist om het land te ontluchten.

Wat betreft de bewering dat verzoekende partij MS 13 niet zou kennen, klopt absoluut niet. Er zijn namelijk 2 grote bendes: MS18 en MS13. Daarnaast zijn er veel ‘splinterbewegingen’. Verzoekende partij heeft enkel verklaard niet al deze splinterbewegingen te kennen. Verwerende partij haalt dus alles door elkaar en trekt ten onrechten het hele relaas van verzoekende partij in twijfel.”

Met betrekking tot de motieven op basis waarvan de commissaris-generaal overweegt dat zij geen aannemelijke verklaringen hebben afgelegd over de omstandigheden van hun vertrek, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Eerstens merkt verzoekende partij op dat zij niet verklaard heeft dat zij voor drie weken naar Amsterdam wilden reizen, wel 1 week, namelijk de derde week van September. Evenmin heeft verzoekende partij verklaard dat haar man reeds tickets had gekocht en die uiteindelijk heeft moeten

omboeken. Hij had wel al gespaard voor de tickets, maar had ze nog niet geboekt. Hij wachtte voor last minutes. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen.

Hun reis naar Amsterdam was een 'uitspatting' die zij zich enkel na jarenlang sparen konden permitteren. Bovendien was haar echtgenoot buschauffeur bij een internationale busmaatschappij, waardoor hij een korting van 50 % kon krijgen.

Verzoekende partij legt de factuur voor voor deze reis. Hieruit blijkt dat zij op 6 september reeds een reis planden naar Amsterdam, maar dat er nog geen vluchten geboekt waren, (stuk 3)

Wat betreft de aanvraag van haar diploma en de apostille die zij bij de ministerie van Onderwijs aanvroeg, merkt verzoekende partij op dat dat helemaal niet was met het oog op het gebruiken ervan bij een aanvraag tot internationale bescherming. Immers, midden juli 2018, kreeg verzoekende partij de kans om in september 2018 deel te nemen aan een congres in Lissabon. Echter, om hieraan te mogen/kunnen meedoen, diende zij heel wat documenten voor te leggen, zoals haar diploma's. Om deze in het buitenland te kunnen gebruiken, moest zij dat uiteraard voorzien van een apostille. Zij diende dit allemaal in orde te brengen voor 3 september 2018. Zij bracht haar diploma binnen op 29 augustus 2018 en kreeg ze pas terug op 3 september 2018, wat te laat was om nog in te dienen voor het congres in Lissabon.

Verzoekende partij legt tevens het bewijs voor van het congres in Lissabon, (stuk 4)"

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel is dat zelfs indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door hen beweerde feiten, het een lokaal probleem blijkt te zijn dat zij eenvoudig konden ontlopen, repliceren verzoekende partijen het volgende:

"De redenering van verwerende partij tart werkelijk alle verbeelding. Eerstens hebben verzoekende partijen helemaal niet hun socio-economische toestand trachten te verhullen. Tweedens is het niet ernstig van verwerende partij te poneren dat zij zich maar elders hadden moeten vestigen indien zij problemen kenden in hun wijk, zijnde 'de gevaarlijkste plaats in hun land'. Immers, indien verwerende partij meent dat er in casu sprake zou zijn van een intern vluchtalternatief, dient zij deze te onderzoeken en uitvoerig te motiveren waar, waarom en hoe verzoekende partijen zich elders zouden kunnen vestigen."

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *"El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay"* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *"A Nation Held Hostage"* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd

heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden een factuur voor een reis naar Amsterdam (stuk 3) en een bewijs betreffende een congres in Lissabon (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020.

3.2.3. Bij een op 24 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neergelegde aanvullende nota voegen verzoekende partijen een bevestiging van de Directeur van de Medische Eenheid van San Vincente dat verzoekster niet kon deelnemen aan het epidemiologisch congres te Lissabon van 11 september 2018 tot 14 september 2018 omdat zij te laat haar documenten indiende (stuk 1), een e-mail omtrent een bijeenkomst epidemiologie waar onder meer de deelname aan het congres in Lissabon zou worden besproken (stuk 2), en een bewijs van het definitieve ontslag van verzoekster op 1 maart 2019 (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van een incident waarbij zij persoonlijk werden afgeperst en met de dood bedreigd door leden van de bende MS-13. De aanleiding van hun problemen zou zich hebben voorgedaan op dinsdag 4 september 2018, toen 's avonds twee onbekende jongemannen bij hen aanbelden en verzoekster, die immers arts was, vroegen om één van hen te verzorgen aan een wonde in de onderbuik. Omdat de wonde te ernstig was en verzoekster niet over het geschikte materiaal beschikte om deze thuis te verzorgen, zou zij de mannen uitgelegd hebben dat ze naar het nabijgelegen ziekenhuis moesten gaan. Daarop zouden de mannen lastig geworden zijn en duidelijk gemaakt hebben dat ze niet naar het ziekenhuis konden omdat de politie hen daar zou oppakken. Omdat verzoekster voet bij stuk hield, zouden de mannen kwaad geworden zijn en verzoekster uitgescholden hebben. Zij zouden verzoekende partijen nog gewaarschuwd hebben dat als de gewonde zou komen te overlijden, dit hun schuld zou zijn en zij dit met hun leven zouden bekopen. Vervolgens zouden de twee mannen weer vertrokken zijn. De volgende dag zou verzoekster klacht hebben ingediend bij de politie, die evenwel haar verklaringen niet ernstig zou hebben genomen en verzoeker ervan zou hebben weerhouden ook een getuigenis af te leggen. 's Avonds na het werk zou er bij hen thuis opnieuw zijn aangebeld, ditmaal door een man met een tatoeage van MS-13 in de nek die hen kwam melden dat het gewonde bendelid overleden was en dat verzoekende partijen daarvoor dienden te betalen. Zij zouden tot de maandag de tijd hebben gekregen om de bende 10 000 dollar te betalen, zo niet zouden zij en hun dochter dit met hun leven bekopen. Verzoekende partijen verklaren dat zij na dit incident besloten om El Salvador meteen te verlaten, wat zij deden op 7 september 2018.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtaanleiding.

De commissaris-generaal kan vooreerst worden gevolgd waar hij ernstige twijfels uit bij de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en daarover in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt overweegt:

"Zo wekt het verwondering dat u als arts zonder enige vragen te stellen of onderzoeken te doen tegen een gewonde zou zeggen dat die zich te voet naar het dichtstbijzijnde hospitaal moest begeven, dat vier kruispunten verder gelegen was (CGVS, p.10,11,12,13). Ongeacht de omstandigheden of het profiel van de zorgbehoevende kan redelijkerwijze verondersteld worden dat een dokter zich informeert over de ernst van de situatie als er een gewonde aanklopt. Dat u volstaat met de observatie dat de gewonde in staat was om te spreken en derhalve niet in onmiddellijk levensgevaar verkeerde (CGVS, p.13) verbaast des te meer omdat uw echtgenoot beklemtoonde dat de gewonde zelf geen woord gezegd had, en dat diens kompaan het woord voerde totdat u hen zei dat u niet kon helpen en dat ze naar het ziekenhuis

moesten gaan (CGVS man, p.8). Verder zijn jullie niet eenduidig over welke dreigementen er toen precies werden geuit. U beweert consistent dat deze vermoedelijke bendeleden tijdens de eerste confrontatie al lieten weten dat ze wisten waar u werkte en waar uw dochter studeerde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.11) (...). Uw echtgenoot maakte daarvan geen melding en verklaarde ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat pas de dag nadien werd gesproken over hoe de bende reeds alles over jullie wisten (DVZ man, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS man, p.8-9). Hij beschouwt de eerste confrontatie trouwens niet als een "formele bedreiging" (CGVS man, p.10,15) hoewel jullie het allebei eens zijn dat jullie toen reeds met de dood bedreigd werden (CGVS, p.10-11; CGVS man, p.9). Hoe dan ook is het zeer eigenaardig dat jullie verklaringen over de bedreigingen die werden geuit consistent verschilt. Of jullie de tweede keer werden bedreigd door de kompaan van de gewonde kunnen jullie niet zeggen. Volgens u omdat het buiten te donker was om die tweede keer de dader goed te zien (CGVS, p.12), hoewel u in staat was om de tatoeage op zijn nek te lezen (CGVS, p.11) en over de bendeleden die bij jullie binnen kwamen verklaart dat u bij hen geen tatoeages gezien had (CGVS p.13). Ook uw man heeft deze tatoeage gezien (CGVS man, p.9) maar hij verklaart dan weer dat het onmogelijk was om de man te herkennen omdat ze altijd hun gezicht bedekt houden (CGVS man, p.10), en niet omdat de verlichting er gebrekkig was. Over deze door u beweerde feiten legt u slechts een enkel document neer, een klacht die werd ingediend op 05 september 2019 bij de politie van San Vicente. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Dat wringt des te meer gezien jullie eigenaardige en tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van deze klacht. Zo bent u ermee geconfronteerd dat de klacht die door u is ondertekend werd ingediend tegen onbekende leden van de bende MS-13 (CGVS, p.17), hoewel u verklaart op dat ogenblik niet geweten te hebben over welke bende het ging en vervolgens nog toevoegt dat de bende MS-13 helemaal niet bestaat, maar de bende MS wel. U speculeert dan ook dat de politie dit detail zelf heeft toegevoegd (CGVS, p.13). In de eerste plaats kan niet worden ingezien waarom u een handtekening zou zetten onder een officieel document als u het niet eens was met de inhoud ervan, en zelfs gelooft dat de politie opzettelijk onwaarheden had toegevoegd. U zegt dat u het document niet hebt gelezen omdat u in paniek was toen u aangifte ging doen (CGVS, p.14). Het kan evenwel niet worden gevolgd dat u in staat was om naar de politie te stappen en daar uw relaas te doen, terwijl u niet in staat was om tekst te lezen. Overigens had uw echtgenoot evengoed de klacht kunnen gaan indienen als u daartoe niet capabel was. Dat u door uw wankele gezondheid niet in staat was om volwaardig en zelfstandig te functioneren, wat u pas later opwerpt (CGVS, p.18) is evenmin overtuigend aangezien u verklaart later die dag gewoon te zijn gaan werken omdat u slechts een uur toegestane afwezigheid kan kunnen bekomen (CGVS, p.13,14). Uit uw documenten blijkt tevens dat u later ook nog naar de notaris bent geweest en u verklaart dat u ook de telefoonlijnen hebt laten afsluiten (CGVS, p.15), waaruit duidelijk blijkt dat u wel degelijk handelingsbekwaam was in die periode. Verder ontbeert het alle geloofwaardigheid dat u ondanks de door u beweerde vrees nooit te weten zou zijn gekomen dat de MS-13 niet alleen bestaat, maar al jarenlang een van de machtigste criminele organisaties in uw herkomstland is (zie de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019). Dat getuigt met name van een sprekend gebrek aan interesse in uw eigen problemen. Terwijl u verklaart dat u pas na aankomst in België merkte dat er in de klacht sprake was van de bende MS-13 (CGVS, p.18), herinnert uw man zich hoe u zich daarover beklaagde toen u die dag buiten stapte bij de politie (CGVS man, p.15). Hiermee geconfronteerd verklaart u plots dat u door de stress en het tijdsverloop van anderhalf jaar helemaal niet in staat bent om te zeggen of iets werkelijk is gebeurd toen of niet (CGVS, p.18-19). U toont echter niet aan met medische documenten dat uw geheugen dermate aangetast is dat u geen verklaringen kan afleggen daaromtrent. Het past bovendien in geen enkel logisch geheel dat u van dergelijke ernstige problemen melding hebt gemaakt en daarentegen bij DVZ verklaarde geen enkele reden te hebben dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud. Door uw houding wekt u dan ook de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht van dit document sterk aangetast wordt. Dit wordt verder ook ondersteund door de vaststelling dat u ook nooit meer hebt geïnformeerd naar de stand van zaken van het gerechtelijk onderzoek, noch enige doortastende pogingen hebt ondernomen om beschermingsmaatregelen te vragen, noch de moeite hebt genomen om de politie te melden dat zich nog verdere ontwikkelingen hadden voorgedaan (CGVS, p.15-16,17). Uw man verklaart daarover dat hij denkt dat de politie onder één hoedje speelt met de bende omdat u na de aangifte nogmaals werd bedreigd (CGVS man, p.9). Er is echter geen reden om dergelijke veronderstelling te maken aangezien de bendeleden eerder al bij u thuis waren geweest en toen hadden gedreigd dat u nog van hen zou horen als de gewonde het niet zou halen. Het kan dan ook niet aanvaard worden dat u werkelijk een doorgedreven poging hebt gedaan om bescherming te krijgen van de autoriteiten in uw land."

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal verwijten een en ander door elkaar te halen en benadrukken dat verzoekster nooit aan de bendeleden heeft gezegd dat ze zich te voet naar het ziekenhuis moesten begeven, kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud

slechts vaststellen dat zowel verzoeker als verzoekster verklaard hebben dat verzoekster de gewonde persoon niet kon helpen en hen daarom naar het ziekenhuis stuurde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8 en 10, en stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11-13). Of verzoekster al dan niet zou hebben gezegd dat zij dit *te voet* moesten doen, doet in dezen niet ter zake. Het punt is hier dat verzoekster blijkens haar verklaringen zonder enig onderzoek en zonder zich te informeren over de oorzaak en de ernst van het letsel de inschatting zou hebben gemaakt dat zij dit zelf niet kon behandelen en dat de gewonde zich daarvoor naar het ziekenhuis diende te begeven, niettegenstaande de wonde klaarblijkelijk dermate ernstig was dat de betrokkene er kort nadien aan overleden zou zijn. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat beide benedeleden hebben gesproken en dat verzoekster zo wist dat het gewonde bendelid nog bij bewustzijn was, doch verklaren niet waarom verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan verklaard heeft dat de gewonde niet sprak en zijn kompaan het woord voerde toen zij om hulp vroegen. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift verder louter *post factum* aan dat verzoekster de benedeleden gevraagd heeft hoe de ene zijn wonde had opgelopen en dat zij haar meedeelden dat het een steekwonde was. Immers verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nog dat het een diepe wonde met een kleine opening was, mogelijks een schotwonde, maar dat zij eigenlijk niet wist wat die wonde veroorzaakt heeft (adm. doss., stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet overtuigen waar zij thans trachten te suggereren dat verzoekster zich voorafgaandelijk zou hebben vergewist van de ernst en toedracht van de situatie alvorens de gewonde naar het ziekenhuis te sturen.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden bijgetreden waar zij de commissaris-generaal verwijten spijkers op laag water te zoeken door in de bestreden beslissingen aan te stippen dat verzoeker in tegenstelling tot verzoekster geen melding gemaakt heeft van het feit dat de benedeleden tijdens de eerste confrontatie al aan verzoekster lieten weten waar zij werkte en waar haar dochter studeerde. Indien de benedeleden dit bij hun eerste bezoek al duidelijk maakten, betekent dit dat zij verzoekende partijen op dat moment al viseerden en in het oog hielden, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoeker de eerste confrontatie met de benedeleden afdeed als een "*algemene bedreiging*" en "*geen formele bedreiging*" (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10 en 15). Het gegeven dat beiden verklaarden dat zij toen al met de dood werden bedreigd, doet hieraan geen afbreuk. Waar zij de commissaris-generaal een gebrek aan inleving in deze traumatische ervaring verwijten, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij als gevolg van de door hen voorgehouden gebeurtenissen een trauma hebben opgelopen waardoor zij tijdens hun persoonlijk onderhoud niet in staat waren om daarover precieze en eensluidende verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen brengen geen medische attesten bij die kunnen staven dat zij psychologische problemen hebben, laat staan dat deze problemen hun cognitief vermogen hebben aangetast.

Door de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door verzoekster neergelegde klacht zonder meer af te doen als "*speculaties die helemaal niet kloppen*" zonder *in concreto* te beargumenteren waarom deze motieven niet correct of draagkrachtig zijn, doen verzoekende partijen er geen afbreuk aan. Verzoekende partijen stellen dat zij nog getracht hebben om bescherming te zoeken in hun eigen land, doch dat op de dag dat zij klacht neerlegden bij de politie de benedeleden 10 000 dollar kwamen eisen en dat zij beslist hebben het land te ontvluchten omdat zij dit onmogelijk konden betalen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zij de 10 000 dollar wel hadden kunnen betalen maar dat dit volgens haar het probleem niet zou hebben opgelost (adm. doss., stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 12), verklaren noch verschonen verzoekende partijen dat zij geen doorgedreven poging ondernomen hebben om bij de nationale autoriteiten bescherming te krijgen tegen hun belagers. Zij laten de bestreden beslissingen geheel onverlet waar wordt gewezen op het ongefundeerde karakter van verzoekers veronderstelling dat de politie en de benedeleden samenspannen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9 en 10). De Raad wijst erop dat deze veronderstelling ook in het licht van de verklaringen van verzoekende partijen dat de benedeleden bevreesd waren om bij een bezoek aan het ziekenhuis door de politie te worden gearresteerd geen steek houdt.

Verzoekende partijen betwisten verder dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van de bende MS-13. Hun betoog dat er twee grote bendes zijn, "*MS18 en MS13*", en daarnaast vele "*splinterbewegingen*" en dat verzoekster enkel zou hebben verklaard niet al deze splinterbewegingen te kennen, vindt evenwel geen steun in de notities van haar persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoekster wel degelijk verklaard heeft dat MS-13 als dusdanig niet bestaat en dat de bende MS en de bende 13 twee verschillende bendes zijn (adm. doss.,

stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13). Uit de objectieve informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de letters 'MS' de afkorting zijn van *Mara Salvatrucha* en dat deze bende ook gekend is onder de naam MS-13. Uit deze informatie blijkt overigens ook dat de rivaliserende bende niet gekend is onder de naam "MS18", zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften beweren, maar wel *Calle 18, Barrio 18, B18, M18, XVIII, 666 of Números* (zie COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 7).

Voorts merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen geen aannemelijke verklaringen hebben afgelegd over de omstandigheden van hun vertrek. Dit wordt in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

"Uw partner beschrijft een paniekerige vlucht uit het land, en verklaart daarbij dat hij zelfs niet wist waar jullie heen gingen en dat jullie moesten improviseren om van Nederland naar België te kunnen reizen, wat volgens hem verklaart dat jullie nog geen documenten kunnen voorleggen over de omstandigheden van jullie vertrek (CGVS man, p.12). Nog los van het feit dat jullie daartoe wel degelijk de mogelijkheid hadden in de maanden sinds jullie een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, is het volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die zelf na enig opzoekwerk had besloten om naar België te gaan en niet in Nederland te blijven (CGVS man, p.13) en persoonlijk de tickets daarvoor in orde had gebracht (CGVS man, p.13) in het duister tastte omtrent zijn reisweg en bestemming. Bovendien verklaarde uw man bij DVZ dat jullie al tickets hadden gekocht, en deze hebben omgeboekt om op 07 september te kunnen vertrekken (DVZ man, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bevestigt deze versie tijdens uw persoonlijk onderhoud en verklaart dat jullie inderdaad al het plan hadden om de eerste drie weken van september naar Amsterdam te gaan, dat uw man daarvoor de tickets had gekocht, en dat hij moest betalen om de datum van de tickets te laten veranderen (CGVS, p.15). Uw echtgenoot herroept echter zijn verklaringen bij DVZ (CGVS man, p.16). Louter het ontkennen van zijn verklaringen is uiteraard geen afdoende uitleg, a fortiori omdat hij had aangegeven dat het interview bij DVZ goed was verlopen, maar dat hij er niet alles had kunnen vertellen (CGVS man, p.3). Dat hij dan plots van deze samenvatting nog elementen wil ontkennen, is dan ook een vreemde gang van zaken. Nadat u ermee werd geconfronteerd dat uw man zijn verklaringen had gewijzigd, zegt u plotseling niet te weten wanneer uw man de vluchten heeft geboekt, noch hoeveel dat heeft gekost, en dat tot op heden ook nooit te hebben gevraagd (CGVS, p.18). Het is echter bijzonder weinig plausibel dat u daarover dermate uiteenlopende verklaringen zou afleggen in dat geval. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt in elk geval dat u geen open kaart speelt over de omstandigheden van uw vertrek aangezien de eensluidende kopie van uw diploma werd gedateerd op 29 augustus 2018 en dat u die op 03 september (...) (2018) hebt laten voorzien van een apostille (zie Document 8). Een apostille dient om de authenticiteit ervan aan te tonen in het buitenland (zie landeninfo, nr.1). Dat u dit document in orde gebracht voor de door u beweerde vluchtaanleiding zelfs had plaatsgevonden, is een duidelijke indicatie dat u in werkelijkheid reeds een vertrek naar het buitenland aan het voorbereiden was. Een laatste punt dat hierbij aansluit is uw bewering dat u zonder probleem uw dochter van school kon halen omdat er geen schoolplicht is in El Salvador (CGVS, p.15). Uit de gegevens van UNESCO blijkt evenwel dat het een wettelijke verplichting is om tot 15 jaar naar school te gaan (zie landeninfo, nr.2), wat uw verklaringen omtrent uw vertrek nog verder in een bedrieglijk daglicht stelt."

Door eenvoudigweg bepaalde van haar verklaringen te ontkennen – verzoekster stelt dat zij verkeerd begrepen werd – doet verzoekster daaraan geen afbreuk, noch aan het feit dat ook haar echtgenoot geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden van hun vertrek. De hoger weergegeven vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, aangezien zij door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt. Met de opmerking dat de reis naar Amsterdam een 'uitspatting' was die zij zich enkel na jarenlang sparen konden permitteren en dat verzoeker hier als chauffeur bij een internationale busmaatschappij vijftig procent korting op kon krijgen, zetten verzoekende partijen de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht.

De factuur die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschriften voegen ter staving van hun reis betreft een fotokopie en geen origineel document (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het document is bovendien niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij er bijna zeker van was dat de aankoopfactuur van de tickets samen met andere documenten in een zak zat die hij op de luchthaven in Mexico zou zijn verloren. Tevens stemt de op de factuur vermelde naam van het reisagentschap niet

overeen met de naam die verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud kon herinneren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). Gelet op deze vaststellingen kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden verleend. Zelfs al zou dit stuk aantonen dat verzoeker de tickets voor de vlucht naar Amsterdam heeft aangekocht op 6 september 2018, *quod non*, kan dit niet verschonen dat zowel verzoeker als verzoekster initieel verklaarden dat de tickets al eerder werden aangekocht maar dat de afreisdatum werd vervroegd. De factuur kan hoe dan ook geen ander licht werpen op de redenen van het vertrek van verzoekende partijen uit hun land van herkomst.

Wat betreft de pertinente vaststellingen dat de eensluitende kopie van verzoeksters diploma gedateerd is op 29 augustus 2018 en dat verzoekster deze op 3 september 2018 heeft laten voorzien van een apostille, betwisten verzoekende partijen dat verzoekster zodoende haar vertrek voorafgaand aan de vermeende vluchtaanleiding aan het voorbereiden was. Zij beweren dat verzoekster midden juli de kans kreeg om in september 2018 deel te nemen aan een congres in Lissabon en dat zij daarvoor heel wat documenten moest kunnen voorleggen, waaronder haar diploma's. Om deze in het buitenland te kunnen gebruiken moest verzoekster deze voorzien van een apostille. Volgens verzoekster diende zij dit allemaal in orde te brengen voor 3 september 2018. Zij zou haar diploma op 29 augustus 2018 hebben binnengebracht en pas teruggekregen hebben op 3 september 2018, wat te laat was om het nog te kunnen indienen voor het congres in Lissabon. Verzoekende partijen staven deze beweringen alvast niet met de bij de verzoekschriften gevoegde fotokopie van een affiche van een congres in Lissabon (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). Hieruit blijkt immers niet dat verzoekster hiervoor was uitgenodigd. Bij hun aanvullende nota voegen verzoekende partijen een bevestiging van de directeur van de medische eenheid van San Vicente dat verzoekster niet kon deelnemen aan het epidemiologisch congres te Lissabon van 11 tot 14 september 2018 omdat zij haar documenten te laat indiende (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1). De Raad merkt op dat in de aanvullende nota wordt aangegeven dat het verzoekschrift verkeerdelijk vermeldt dat verzoekster haar documenten tegen 3 september 2018 moest opsturen en dat de deadline in werkelijkheid 31 augustus 2018 was. Dit strookt evenwel niet met wat kan worden gelezen in de bevestigingsbrief van de directeur. Luidens de gevoegde vertaling konden de documenten ten laatste op 30 augustus 2018 worden verstuurd. Indien verzoekster daadwerkelijk vernomen had dat de apostillering twee dagen in beslag zou nemen, zoals in de aanvullende nota wordt gesteld, is het niet aannemelijk dat zij er op 29 augustus 2018 vanuit zou zijn gegaan dat zij haar documenten nog voor deze deadline zou kunnen indienen. Deze incoherentie tussen haar verklaringen en de inhoud van het document dat zij bijbrengt ter staving daarvan maakt dat haar uitleg niet kan overtuigen. Bovendien is de brief geen origineel document, maar een loutere fotokopie, en heeft hij een duidelijk gesolliciteerd karakter. Verzoekende partijen voegen bij hun aanvullende nota tevens een e-mail waarin verzoekster ervan op de hoogte wordt gesteld dat een bijeenkomst van de afdeling epidemiologie wordt verplaatst naar 27 juli 2018 (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 2). Uit de gevoegde vertaling blijkt echter nergens dat op deze bijeenkomst de deelname aan het congres in Lissabon zou worden besproken, zoals in de aanvullende nota wordt beweerd, laat staan dat verzoekster zich effectief kandidaat heeft gesteld voor deelname aan dit congres. De Raad besluit dat verzoekster geen overtuigende stukken bijbrengt ter staving van haar bewering dat zij de neergelegde eensluitend verklaarde fotokopie van haar diploma en bijhorende apostille verkregen heeft met het oog op deelname aan een congres in Portugal, zodat dit niet zomaar kan worden aangenomen.

Het bij de aanvullende nota van verzoekende partijen gevoegde bewijs van verzoeksters definitief ontslag op 1 maart 2019 betreft een document dat reeds aanwezig is in het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', nr. 18). Het betreft een aanvraagformulier dat aan verzoeksters moeder werd afgegeven op 4 februari 2019 en vervolgens door haar werd ingevuld, in haar hoedanigheid van gevolmachtigde van verzoekster, op 6 februari 2019. Daarin vraagt verzoekster haar ontslag aan met ingang op 1 maart 2019. Uit het document blijkt dat het werd afgestempeld, doch niet dat het effectief werd ingediend bij verzoeksters werkgever, laat staan dat het ontslag werd goedgekeurd na de datum van indiening. Het is bovendien een loutere fotokopie waaraan, zoals hoger reeds aangestipt, hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partijen, gelet op hun socio-economische situatie, hun veiligheid in het gedrang zouden brengen door in een onzure buurt te blijven wonen. Dit wordt in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

"Hoewel u benadrukt dat u niet rijk bent en dat iedereen in El Salvador met een degelijk job driemaal per jaar op vakantie kan gaan (CGVS, p.16), blijkt uit cijfers van de Wereldbank dat zo iets niet haalbaar zou zijn voor ongeveer 30% van de bevolking die onder de armoedegrens leven (zie landeninfo, nr.3). Dat u wegens geldgebrek verkoos om 14 jaar lang te studeren en niet bent gaan werken in die tijd (CGVS, p.7) raakt kant noch wal, zeker aangezien u verklaart tijdelijk naar een huurwoning in de hoofdstad te zijn verhuisd terwijl u studeerde (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; CGVS, p.5). Bovendien verklaren jullie dat het wel haalbaar was om 10.000 dollar afpersgeld te betalen, maar dat jullie daarin geen heil zagen (CGVS, p.12). Het is duidelijk dat u probeert om jullie socio-economische profiel te minimaliseren. In dat licht wekt het dan ook verwondering dat jullie zouden blijven wonen in het meest onveilige deel van het land (CGVS man, p.14), vlakbij enige steegjes waar zich onguur volk ophoudt (CGVS, p.5), en niet bijvoorbeeld de relatieve veiligheid van een bewaakte wijk opzochten, zoals uw broer dat had gedaan (CGVS broer, p.6). Vreemd genoeg zegt uw echtgenoot daarover dat hij de noodzaak daarvan niet inzag, omdat jullie nooit eerder problemen hadden gekend daar (CGVS man, p.15), wat de onveiligheid in de omgeving toch sterk relativeert. U geeft net als uw man aan dat het voor jullie niet mogelijk is om terug te keren naar El Salvador en elders te gaan wonen, omdat de bende jullie overal zou kunnen vinden (CGVS, p.16). Hierboven is reeds uitgelegd dat gezien jullie tegenstrijdige verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde feiten, en bovendien brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er ooit iemand naar jullie op zoek is geweest. Uw moeder bleek zelfs zonder enig probleem in staat om na jullie vertrek het huis dat jullie in bezit hebben in orde te brengen voor de huurders die er tegenwoordig wonen (CGVS, p.7,12,19; CGVS man, p.13,17). Indien er benedeleden waren die naar u op zoek waren, hadden zij dus de mogelijkheid om via die huurders of de voorbereidende werkzaamheden te weten te komen hoe zij uw moeder konden bereiken, in weerwil van uw uitspraak dat uw moeder niets te vrezen heeft omdat de bende niet weet waar ze woont (CGVS, p.12)."

Door zonder meer te betwisten dat zij hun socio-economische toestand hebben trachten te verhullen, brengen verzoekende partijen geen argumenten of elementen aan die van aard zijn bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Uit de bestreden beslissingen kan verder niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal meent dat *in casu* sprake is van een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek naar het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief is immers slechts aan de orde wanneer wordt vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor vervolging gegrond is, *quod non in casu*. Waar op basis van de hoger weergegeven motieven reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtaanleiding, is de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat het voor hen niet mogelijk zou zijn geweest om zich aan eventuele problemen in hun wijk te onttrekken door een veiligere buurt op te zoeken slechts een bijkomend element dat de ongeloofwaardigheid van hun relaas bevestigt.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet zijn ingegeven door politieke motieven *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekende partijen niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wensen aan te tonen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') en die hoger nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in hoofde van verzoekster terecht als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"Jullie diverse identiteitsdocumenten tonen slechts jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw rijbewijs houdt geen verband met de door u ingeroepen feiten, net zoals het blanco strafblad van uw man. Uw diploma, bijscholingsattesten en de documenten van de 'junta de vigilancia de la profesion medica' ondersteunen uw profiel als arts. Dit wordt echter ook niet in twijfel in getrokken. Louter het feit dat u als dokter bent afgestudeerd en in die sector werkte kan op geen enkele wijze betekenen dat u een vrees voor vervolging moet koesteren. Het doktersbriefje toont aan dat u op doktersbezoek bent geweest voor uw vertrek uit El Salvador. U hebt evenwel geen medische documenten neergelegd die tonen dat u niet in staat bent om op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud, zoals eerder reeds werd opgemerkt. De vliegtuigtickets en het overzicht van de reisroute hebben enkel betrekking op uw reisweg, niet op de door u beweerde feiten. De ontslagbrief van uw man, de volmacht die uw moeder heeft gekregen om uw zaken te beheren, uw eigen verlofaanvraag (...) zijn allemaal kopieën met beperkte bewijswaarde, die

bovendien pas na uw persoonlijk onderhoud werden voorgelegd, waardoor zij enigszins een gesolliciteerd karakter vertonen. In elk geval kunnen zij niet tornen aan bovenstaande vaststellingen over de door u beweerde feiten en vluchtomstandigheden.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u verklaart dat uw vader werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS, p.8). Dat gebeurde echter nog voor u afstudeerde in 2009 (CGVS, p.6,7) en u haalt geen enkel element aan dat erop wijst dat u omwille van zijn overlijden tot op heden een gegronde vrees zou moeten koesteren. U geeft integendeel zelf aan dat deze problemen zich in het verleden situeren, en verklaart zelf geen politieke activiteiten te hebben verricht (CGVS, p.6,8).

In de mate dat jullie verwijzen naar een vrees dat jullie dochter het slachtoffer zou worden van criminaliteit in El Salvador (CGVS, p.19-20; CGVS man, p.18), dient te worden vastgesteld dat een dermate vage en algemene bewering op geen enkele manier een nood aan bescherming aantoonst.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorggehouden bedreiging en afpersing door leden van MS-13 niet aannemelijk maken.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals*

or groups of individuals for specific reasons" (zie: "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN